

D'erotisme, res de res

ANNA CARRERAS

Amb el Premi Bertrana 2013 a la butxaca, Iolanda Batallé (Barcelona, 1971), actual directora de l'editorial La Galera, situa la seva literatura en la línia (i, de retruc, a l'alçada) de *L'àngel blau*, de Von Sternberg, i d'*Estranys en un tren*, d'Alfred Hitchcock. Al cap de poques pàgines, el savi lector només pot apropar-la a la cançó «Seré tot el que tu vulguis», de Sau. La novel·la té un argument banal: el sexe allibera. La protagonista, la Nora, una dona casada amb dues filles, ara pinta, ara carda amb estranys i tothora pensa en la solitud de la llimona. Repeiteix que no plora mai però al llibre tenim la mala sort d'haver de suportar sovint la seva ploralla. S'interroga tothora i ens pretén implicar en les seves cabòries gens empàtiques. Vol obrir portes però el llibre es fa esgotador: esputa aforismes literàriament febles (amb

ecos in comptables cada poques pàgines) com la perla «regar és com resar amb aigua». La Nora és un personatge malalt amb un superàvit de dramatisme: pare i amic suïcidats, mare i àvia mortes de cor explotat, avi-heroi amoral, marit que va de putes. Aquest histrionisme es podria haver aprofitat d'una manera molt més retòrica, o psicoanalítica. En canvi, els diàlegs són inversemblants i el llenguatge no ofereix cap estil. En tot cas, és un estil que danya la sintaxi, sincopa les frases i acumula castellanismes. La novel·la no és eròtica. El presumpte idil·li pertorbador que suggereix el títol només inquieta la protagonista. Esclatar com una *teenager* als quaranta-tres i tapar-se la boca quan sents parlar de fal·lus no és eròtic. La dependència del primer que et fa una mica de cas no és eròtica. Els referents com *Operación Triunfo*, *Mickey Mouse*, *Mary Poppins*

BATALLÉ, Iolanda

Faré tot el que tu vulguis

Columna. Barcelona, 2013
144 p.

i *Pocahontas* no són eròtics. Un llibre mancat d'intriga, una trama insostenible i un final inexcusable: un viatge BCN-Londres amb escala a Segòvia.

«Els nens del sac»: terrossos de sucre fets metzina

ASSUN GUARDIOLA

La lectura del recull de contes de Damià Bardera no deixa indiferent. Crec que aquesta asseveració és la que sosté i dóna entitat al llibre d'aquest jove escriptor empordanès. No deixa indiferent i sacseja. I, avui dia, acostumats a la superproducció de llibres fets tant de forma com de contingut, ensopegar amb un llibre com el de Bardera suposa, d'entrada, un bon motiu per llegir-lo i escatir-ne els encerts.

El primer conte, «El cavallitu», suposa un cop de puny als morros del

lector. Res de concessions. L'autor et deixa molt clar quin joc et proposa, en quin univers estàs a punt d'entrar: el de la irreverència d'un món que en realitat és el mirall invertit del núvol de cotó de les faules infantils i animals, del nostre imaginari col·lectiu. Si Pere Quart en el seu *Bestiari*, des de la ironia, ja posava en evidència les virtuts i els defectes dels éssers humans i, per altra banda, Pere Calders, des de l'imaginari fantàstic, en ressaltava la comicitat de la convivència, Damià Bardera fa un pas més i juga amb el

sentit literal i metafòric de les faules que estraça. El lector hi trobarà, en aquests contes breus, braços i cames escapçades, nens que perden ulls, mairada cruel i adults que es transformen en nens, caníbals que fan el vermut i animals de tota mena que reproduïxen el somriure grotesc dels humans. Crítica social i moral, mofa i escarni de la nostra societat paranoica amanida de psiquiatres que recepten pastilles màgiques. En aquest sentit, i com tota forma narrativa breu, el títol sovint ens dóna la clau interpretativa.

Renovant el repertori tradicional

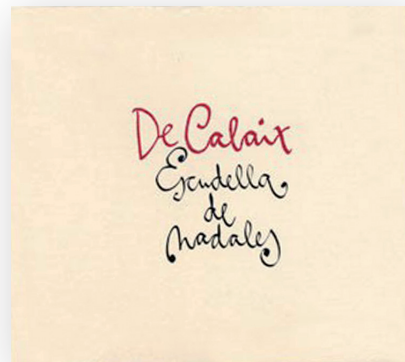
DAVID GRANATO

El repertori tradicional català és un tresor que al llarg dels anys i acumulant hores d'audició de músiques d'arreu –amb el jazz, el pop, la música clàssica, des de la medieval a les últimes tendències d'avantguarda, de Grècia, d'Àsia, africana...– ens fa adonar de com n'és de ric, i com el pas del temps no l'esgota sinó que s'enriqueix amb la seva contínua reinterpretació. Forma part vital de la nostra herència cultural i configura, amb la resta de les arts, la història i el pensament, l'essència de la nostra identitat.

El grup De Calaix, amb Mireia Mena, Gemma Pla i Lurdes Rimalló, reinventa, transforma i renova el repertori tradicional. Juga amb la polifonia, el cant improvisat i els ritmes amb ampolles d'anís, claves, canyes, esquellots, pots de sorra,

etc., per donar una dimensió nova, fresca, divertida i vital del repertori. Canvis de tempo, trencaments de ritme i afegits musicals amb caràcter improvisat enriqueixen –i molt– la seva audició.

En aquest CD ens trobem amb el repertori dedicat al temps de Nadal. És un recull amb les cançons de sempre («Fum, fum, fum», «La Mare de Déu», etc.), d'altres arreplegades dels cançoners i, finalment, cançons apreses de transmissió oral que malauradament, si no les cuidem, estan predestinades a patir l'oblit. Totes conviuen en una «escudella» nadalenca un pèl irreverent (jugant amb el que solen fer al final dels seus espectacles, la improvisació amb una mica de crítica social) molt acurada en el seu tractament musical amb la polifonia de les veus i la seva construcció formal amb la barreja d'elements sonors per enriquir i

DE CALAIX (Mireia Mena, Gemma Pla i Lurdes Rimalló).

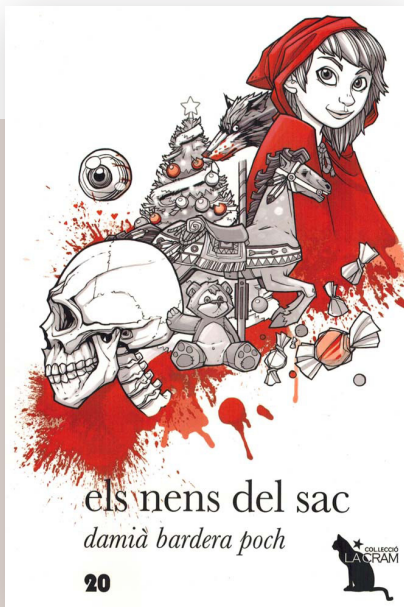
Escudella de Nadales

Autoeditat
Alt Empordà, 2007

no traïr l'essència de la bellesa (com diu Marcel Casellas a la presentació del CD) de les nadales que interpreten.

Aquest és el tercer CD propi autoeditat el 2007 (després dels *Pantone 15 05* i *Pantone 368*) amb un munt de col·laboracions, amb la molt bona producció musical de Ximo Caffarena i amb una acurada presentació del CD a càrrec de Roser Arimany.

BARDERA POCH, Damia
Els nens del sac

El Cep i la Nansa edicions,
Col. La Cram, núm. 20.
Vilanova i la Geltrú, 2013
169 p.

No hi he sabut veure, per altra banda, la puresa d'estil que ressenyen alguns. Sí que és cert que en contes com, per exemple, «El cavallitu», «Caputxeta», «El gegant del pi», «Blancaneus», «Les rates», «L'ós panda», l'estil narratiu és molt acurat. Però de vegades sembla que l'autor no es recorda de mantenir aquest nivell formal. Damia Bardera combina la poesia amb la narrativa més transparent. I, des del meu punt de vista, quan vol ser poètic, excel·leix, i quan vol ser més narratiu, simplement no excel·leix tant: s'oblida dels detalls i s'instal·la en els genèrics o no està prou a l'aguait, per exemple, de les redundàncies o de la tirallonga d'adjectius junts que no ofereixen nous matisos.

De tota manera, recomano al lector la lectura d'aquest recull de contes pels motius que he exposat més amunt. Fixeu-vos, si no, en l'acabament del primer conte, «El cavallitu», que, al meu entendre, dóna el to a tot el llibre: «Esperant el retorn circular d'un nen sense cames, un nen de fireta, integrat en un cavall de mentida, i sempre amb un somriure gravat al rostre, tots tres, sense defallences de cap mena, sempre renovant la vida una vegada i una altra».

O, si voleu, en aquestes dues frases que encapçalen «Blancaneus»: «Avui és lluna plena. Una lluna immensa i groga, a punt de rebentar». Per detalls com aquests, ja val la pena llegir *Els nens del sac*.